

PHÉP LẠ ĐỨC MẸ LỘ ĐỨC NHỜ THÁNH THIÊN THẦN BẢN MỆNH

Câu chuyện xảy ra vào năm 1944, trong thời thế chiến thứ hai 1939-1945.

Gia đình chúng tôi sống trong một nông trại. Bé Gioan, con trai đầu lòng của chúng tôi vừa được 9 tháng. Trông bé thật mũm mĩm dễ thương. Ai ai cũng muốn bồng muốn nựng. Một buổi chiều, tôi ngồi dọn thức ăn nơi nhà bếp, có bé Gioan nằm chơi bên cạnh. Trông thấy có miếng bơ ngon, tôi cắt một miếng nhỏ và đút cho bé ăn. Nhưng tôi lại vô ý không nếm thử xem bơ ngon ra sao.

Sáng hôm sau, bé Gioan không thức giấc vào giờ thường lệ. Linh tính có điều không lành, tôi liền vào phòng xem con ra sao. Tôi hoảng hồn khi thấy toàn thân bé Gioan nóng bừng. Cơn sốt lên đến 40 độ. Cùng lúc, bé bị tiêu chảy xanh nhờn. Tôi tức tốc mời bác sĩ đến. Chẩn bệnh xong, bác sĩ muốn biết tôi cho bé ăn gì chiều hôm qua. Tôi trả lời:

- Ăn xúp nhẹ như mọi khi.

Trả lời xong, tôi mới sực nhớ là có cho con nếm thêm bơ. Bác sĩ nói:

- Bà cho tôi xem miếng bơ ra sao.

Khi tôi đưa bơ cho bác sĩ xem, ông nếm thử rồi nói:

- Bơ này đã quá hạn. Nó có thể trở thành thuốc độc. Bây giờ bà nên cho bé uống nước cháo!

Khi ra đến sân, bác sĩ gặp thân phụ tôi, ông buột miệng nói:

- Sáng mai, chắc là cháu ông sẽ không còn sống!

Nhưng câu nói này, cha tôi chỉ lập lại cho tôi nghe sau này, khi đã tai qua nạn khỏi.

Ngày hôm đó trôi qua và bệnh tình bé Gioan mỗi lúc một nặng thêm. Chúng tôi đang giữa mùa cắt lúa mì và vào thời kỳ đó, chưa có máy móc, nên tất cả mọi việc phải làm bằng sức người. Chiều đến, sau một ngày làm việc vất vả, chồng tôi mệt đừ, nên đi ngủ sớm. Tôi đành để chồng ngủ yên, không muốn chàng bận tâm lo lắng. Còn lại một mình, tôi ngồi canh thức bên cạnh con. Tôi đau đớn xé nát cõi lòng vì bị dằn co giữa hai ý nghĩ:

- Muốn bỏ đi để khỏi phải nhìn cảnh con từ từ trút hơi thở cuối cùng, nhưng đồng thời, lại không thể nào bỏ mặc con một mình, khi mà tôi biết rõ con mình không còn sống được bao lâu nữa!

Tôi trải qua một đêm kinh hoàng bên cạnh đứa con hấp hối.

Sáng hôm sau, bà bạn láng giềng của tôi đến thăm bé Gioan. Nhưng vừa trông thấy bé, bà hoảng hồn chạy mất và nói:

- Tôi không thể nào chứng kiến cảnh tượng đau lòng này!

Ngay chính lúc đó, tôi nghe tiếng Thiên Thần Bản Mệnh của tôi nhắc nhở:

- Hãy cầu nguyện cùng Đức Mẹ Lộ Đức!

Tôi quỳ xuống bên cạnh chiếc giường bé nhỏ của con và cầu nguyện cùng Đức Trinh Nữ Rất Thánh Maria như sau:

- Lạy Đức Mẹ Lộ Đức, xin cho con của con được sống và con, con sẽ dâng con của con cho Mẹ, để nó trở thành linh mục, nếu Mẹ muốn!

Cầu nguyện xong, tôi đọc Kinh Cầu Đức Mẹ Lộ Đức. Đọc vừa hết Kinh Cầu, tôi bỗng thấy bé Gioan ngồi dậy trên giường. Mặt bé hồng hào và tươi cười nhìn tôi. Bé chụp lấy chiếc khăn hai màu trắng xanh đang để trên giường và bắt đầu nô đùa với khăn.

Vô cùng mừng rỡ, tôi chạy như điên ra chỗ chồng tôi đang làm việc và nói như hét:

- Bé Gioan được lành bệnh. Bé Gioan được khỏi rồi. Đức Mẹ Lộ Đức đã chữa bé lành!

Chiều đến, khi công việc xong xuôi, chồng tôi đến nhà vị bác sĩ và nói: - Bác sĩ nên đến thăm bé Gioan!

Ngõng ngàng một giây, rồi ông nói: - Sao, anh nói sao? Bé Gioan không chết à?

Không! Bé Gioan không chết! Từ sau tai nạn ấy, bé Gioan trở thành khó nuôi. Thêm đó, trong thời chiến, chúng tôi thiếu thốn mọi sự, càng làm cho sức khoẻ của Gioan trở nên mỏng manh hơn. Nhưng nhờ ơn Chúa, Gioan không chết, mà vẫn còn sống! Muôn vàn cảm tạ Đức Mẹ Lộ Đức.

Chứng từ của bà Geneviève Peiffert, tín hữu công giáo Pháp.

... "Hãy để ý tới thời cuộc và lo tránh điều xấu, và đừng chuốc lấy nhục vào thân. Vì có cái nhục đưa đến tội lỗi, và cũng có cái nhục là vinh quang và ân sủng. Đừng vì nể ai đến phải thiệt thân, cũng đừng vì bị nhục mà để cho mình sụp đổ. Đừng ngại lên tiếng khi cần thiết, vì nhờ lời nói mà người ta biết được ai khôn ngoan, do phát biểu mà biết được trình độ học vấn. Đừng nói trái sự thật, và phải biết xấu hổ vì sự thiếu học của con. Đừng hổ thẹn xưng thú tội lỗi mình, đừng ngăn chặn dòng sông đang chảy. Đừng cúi rạp trước kẻ ngu đần, cũng đừng thiên vị người quyền thế. Dù phải chết, con hãy phấn đấu cho sự thật, và THIÊN CHÚA sẽ bênh vực con. Đừng ăn càn nói bậy, chớ nhu nhược trễ nải trong công việc của con. Đừng như sư tử trong gia đình, mà lại nhút nhát giữa gia nhân. Đừng xòe tay ra nhận, rồi nằm lại khi phải cho đi" (Sách Huấn Ca 4,20-31).

("Le Ciel Parmi Nous", Editions Bénédictines, 1997, trang 146-148)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt